

и развратени, недостойни за истинно пріятелство; отъ друга страна, тѣ бѣхъ страхи, и са бояхъ отъ не-пріятелитѣ, които Астребея си бѣше спечелила; найподиръ тѣ са бояхъ еще повече отъ голѣмството, преструвкытѣ, и жестокостта на тѣзи безчестна жена: заради туй сѣкий за безопасността си желаше нейното погубванье.

„Межу туй палатъ са испълни съ ужасенъ шумъ; отъ сѣкаждъ са чуватъ гласове: царъ умрѣ! Едни смаяни, други са въоржаватъ, и сички са боихъ за послѣдствията и са чудїжъ на туй извѣстие. Лекокрылата мълва го разнася отъ уста въ уста по сичкия голѣмъ градъ Тиръ, и нито единъ человѣкъ не са намѣрва който да пожелѣе за царя; смыртъта му са считаще като освобожденіе и утѣшениe на сичкия народъ.

„Нарбалъ смаянъ отъ едно таквози страшио бѣдствио, оплака, като благодушенъ мѫжъ, злополучието на Пигмаліона, който самъ себеси предаде чрезъ довѣрието си на коварната Астребея, и който предпочиташе да е единъ чудовищенъ тиранъ, нежели да бѣде, споредъ длѣжността на единъ царь, отецъ на своя народъ. Той са погрижи прочее за благосъстоянието на държавата, побѣрза да свика сичкитѣ добри гражданы за да са упрѣтъ на Астребея, на която царуваньето щѣше да е еще полоше отъ туй което бѣ съвршило.

„Нарбалъ знаеше че Белеазаръ не са удави когато го хвърлихъ въ морето, и тѣзи които увѣрихъ Астребея за смыртъта му, казахъ ѝ тѣй защото го повѣрвахъ; но той въсползованъ отъ тъмотата на нощта отърва са съ плаванье; и Критяни нѣкои търговци, движими отъ състраданіе прїехъ го въ ладійтѣ си. Но той не смиѣ да са завърне въ бащиното си царство, като осъщаше че еж искали да го убийжтъ, и еще защото са боеше жестокото подозрѣниe на Пигмаліона и коварството на Астребея. Много време той са скита неизвѣстенъ по брѣговетъ на Сирія, дѣто го оставихъ критскытѣ търговци; принуденъ бѣ даже да пасе едно стадо овцы за прехраната си. Найподиръ, той намѣри средство да извѣсти на Нарбала за положеніето си, и мысляще че може да повѣри тайната си и живота си на человѣкъ съ непытана добродѣтель. Нарбалъ, ако и обиденъ отъ ба-